

o.o.1. Sygn. akt VIII GC 1273/20

WYROK

o.1.o.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Częstochowie VIII Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Roszkowski

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2022 roku w Częstochowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa ***B. S.***

przeciwko ***Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.***

o zapłatę

o.1.1. zasądza od pozwanej Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda B. S. kwotę 35 519,53 zł (trzydzieści pięć tysięcy pięćset dziewiętnaście złotych pięćdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 lipca 2017 roku,

o.1.2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

o.1.3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5 302,00 zł (pięć tysięcy trzysta dwa złote tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Łukasz Roszkowski

Sygn. akt VIII GC 1273/20

UZASADNIENIE

Powód B. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 55.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 lipca 2017 r. oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 21 września 2017 r. w prowadzonym przez niego gospodarstwie rolnym doszło do pożaru budynku rolniczego – obory, a spaleni uległo również znajdujące się w nim wyposażenie. Powód wskazał, że budynek był objęty przez pozwanego umową obowiązkowego ubezpieczenia budynków wchodzących w skład gospodarstwa rolnego od ognia i innych zdarzeń losowych od 1 stycznia 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. na kwotę 319 tys. złotych, natomiast jego wyposażenie w postaci instalacji podawania paszy i zbiornik na paszę był objęty ubezpieczeniem dodatkowym na kwotę 20 tys. złotych. Wskutek pożaru, powód poniósł szkodę na budynku w kwocie 108.492,22 zł brutto a w instalacji podawania paszy przekracza ustaloną w polisie sumę ubezpieczenia. Ubezpieczyciel przyjął odpowiedzialność i wypłacił kwotę 33.091,32 zł za budynek obory a za szkodę a 3.260,07 zł za szkodę w instalacji podawania paszy. Wobec tego, powódka dochodzi części różnicy pomiędzy ustaloną przez niego szkodą a kwotą odszkodowania ustaloną przez pozwanego. Powód uważa, że pozwany zaniżył wysokość odszkodowania poprzez przyjęcie nieprawidłowej stawki rbg, zaniżenie narzutów kosztorysowych i kosztów robót, pominięcie niektórych robót oraz zastosowanie współczynnika zużycia technicznego. Powód wskazał, że zgodnie z art. 70 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych suma ubezpieczenia budynku rolniczego może odpowiadać wartości: 1) rzeczywistej wartości budynku, przez którą rozumie się wartość w stanie nowym w dniu zawarcia umowy,

pomniejszszą o stopień zużycia technicznego budynku rolniczego; 2) nowej – w odniesieniu do budynków nowych oraz takich, których stopień zużycia w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia nie przekracza 10%; Zdaniem powoda nie można stosować wskaźnika zużycia budynków zarówno do określenia wartości początkowej jak i do kwoty stanowiącej wysokość odszkodowania, które powinno odzwierciedlać realne koszty jakie musi ponieść ubezpieczony dla przywrócenia stanu sprzed zdarzenia szkodowego.

W odpowiedzi na pozew (k.102 i nast.) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował rozmiar szkody poniesionej przez powoda oraz wysokość należnego mu odszkodowania. Jednocześnie przyznał, że łączyła go z powodem umowa ubezpieczenia rolnego potwierdzona polisą nr (...) a w wyniku przeprowadzonego przez niego postępowania likwidacyjnego wypłacił ostatecznie odszkodowanie w wysokości 45.791,78 zł za budynek obory oraz 4.113,49 zł za wyposażenie (instalacja podawania paszy i zbiornik na paszę). Pozwany zakwestionował wysokość szkody poniesionej przez powódkę wskazując że zamyka się ona w kwocie przyznanej w postępowaniu likwidacyjnym zgodnie z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia oraz art. 68 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 r.. Pozwany podniósł, że powód nie wskazał w jakich częściach roszczenie co do kwoty 55.000 zł dotyczy odbudowy budynku gospodarczego (obory) a w jakiej jego wyposażenia. Ostatecznie zakwestionował również roszczenie odsetkowe powoda, a ponieważ wysokość ewentualnie należnego odszkodowania zostanie ustalona z datą wyrokowania w oparciu o cały materiał zgromadzony w toku postępowania od tej daty pozwany będzie w zwłoce.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód B. S. w okresie od 1 stycznia 2017 r. do 31 grudnia 2017 r. miał zawartą umowę ubezpieczenia rolnego z pozwanym Towarzystwem (...) S.A. w (...) Spółka Akcyjna w W. zgodnie z polisą o nr (...), której integralną częścią były Ogólne Warunki Ubezpieczeń Rolnych a zgodnie z jej treścią budynki wchodzące w skład gospodarstwa rolnego w miejscowości W. przy ul. (...) od ognia i innych zdarzeń losowych zostały ubezpieczone na kwotę 319 900 złotych, natomiast jego wyposażenie w postaci instalacji podawania paszy i zbiornik na paszę dodatkowo na kwotę 20.000 złotych.

(okoliczności bezsporne, dowody: polisa – k.15-15v., OWU – k.123-133 akt).

W dniu 21 czerwca 2017 r. ok. godz. 17:25 w miejscowości W. przy ul. (...) w gospodarstwie rolnym należącym do powoda doszło do pożaru budynku gospodarczego – obory, murowanej z pustaków, w kształcie litery „L” z dachem stromym krytym płytami falistymi na drewnianej więźbie, który został wybudowany w 2003 roku. Powód w części głównej (większej) 1-kondygnacyjnej hodował bydło pod produkcję mleka w pozostałej 2-kondygnacyjnej części na parterze miał pomieszczenia gospodarcze w postaci biura, magazynu, dojarni, zbiornika mleka, łazienki itp., zaś na poddaszu przechowywał słomę i paszę.

W wyniku zgłoszenia szkody, która pozwany likwidował pod nr szkody: (...) w dniu 27 czerwca 2017 r. doszło do protokolarnych oględzin spalonego budynku należącego do powoda, a rzeczoznawca pozwanego wskazał, że do pożaru doszło w mniejszej części budynku na poddaszu i spaleniu uległ:

- cały dach nad mniejszą częścią budynku wraz z instalacją odgromową. Więźba drewniana składała się z krokwi 17x9 cm w rozstawie 90 cm, łąty 8x4 cm w rozstawie do 110 cm, 8 słupów 20x20 cm, murlat 20x20 cm. Pokrycie dachowe z płyt falistych EuroFala;

- Instalacja elektryczna w pomieszczeniu magazynu na poddaszu składająca się z 2 lamp ściennych, 1 włącznika, okablowania 20mb;

- Okna zespolone PCV : 140x140, 1-skrzydłowe, 140x110cm, 1-skrzydłowe – 2 szt;

- Drzwi przesuwne, drewniane z desek : 180x180 2 szt, 160x180 cm, 200x190 cm 2 szt;
- Ściana z pustaków 10x30 cm na długości 20m była spękana i nadawała się do rozbiórki;
- Pod jednym oknem na pow. 140x75cm uszkodzona została przez strażaków ściana o gr. 30 cm;
- Stopiona została ścianka rolowana o łącznej pow, 13x1,8m;
- Zalana została rozdzielnia elektryczna w pom. maszynowni;
- Zalana została instalacja dojenia;
- Stopione zostało 10 szt świetlików z pleksi;
- Spalona została instalacja podawania paszy dł . 10m.

Dodatkowo uszkodzone zostało mienie ruchome:

- 200 m³ słomy na poddaszu i 100 m³ słomy składowanej przy elewacji;
- 12 t paszy;
- 230 kg trawy do siewu;
- Płyty EuroFala 30 szt.;
- Gąsiorzy cementowe 30 szt.;
- Arkusz blachy 1.5x3m gr. 3mm 2 szt.;
- Rura nierdzewna fi 40mm 21mb;
- Zbiornik drewniany na pasze 4x4;
- Zbiornik na wodę PCV 1000l -3 szt;

W załączniku do protokołu zamieszczono również szkice inwentaryzacyjne wraz z opisami ujawnionych zniszczeń budynku podczas pożaru.

Na zlecenie poszkodowanego, wykonane zostały kosztorysy weryfikacyjne wartości rzeczywistej szkody dla budynku obory, na podstawie której ustalono, iż koszt przywrócenia do stanu sprzed szkody opiewa na kwotę 108.492,22 zł brutto. Natomiast wartość rzeczywistej szkody w zakresie wyceny instalacji systemu paszowego oraz zbiornika na kwotę 45.765,36 zł brutto.

Pozwany decyzjami z dnia 11 lipca 2017 r. wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 33.091,32 zł za budynek obory i 3.260,07 zł za szkodę w instalacji podawania paszy. Powód dokonał zakupu materiałów potrzebnych do naprawy budynku i zlecił wykonanie prac ciesielskich, murarskich, dekarских w dniu 14 sierpnia 2017 r. przesłał do pozwanego fakturę VAT o nr (...) z dnia 12 sierpnia 2017 r. na kwotę 47.416,50 zł brutto oraz fakturę VAT o nr (...) z dnia 31 lipca 2017 r. na kwotę 3.247,20 zł brutto, ale pozwany odmówił dopłaty odszkodowania, prosząc o dosłanie kosztorysów do przesłanych faktur.

Następnie w wyniku rozpatrzenia reklamacji powoda pozwany zgodnie z decyzją z dnia 29 kwietnia 2020 r. dopłacił kwotę 11.846,04 zł zatem wysokość odszkodowania za budynek (obory) wyniosło 45.791,78 zł. Ponadto dopłacił kwotę 853,42 zł tytułem odszkodowania za szkodę wyposażenia budynku gospodarczego w postaci instalacji podawania paszy, zatem odszkodowanie z tego tytułu wniosło 4.113,44 zł.

(dowód: protokół – k.13-14; decyzja – k.16-17; odwołanie – k.18; pismo pozwanego – k.19-19v.; kosztorys – k.20-35v.; reklamacja – k.36-39v.; kosztorys powoda – k.40-73; odpowiedź na reklamację – k.74; akta szkody na płycie CD – k.134 akt)

Zużycie techniczne (ZT) należy stosować tylko do pozycji kosztorysowych dotyczących prac naprawczych z pominięciem tych, które dotyczyły prac zabezpieczających i przygotowawczych i tylko do wartości materiałów. Faktyczne zużycie budynku (obory) od daty wybudowania w 2003 roku do daty zawarcia polisy (14 lat) przy uwzględnieniu okresu eksploatacji budynku (0,47 lat) i okresu trwałości budynku (70 lat) wynosi 0,33%.

System paszowy (część instalacji) był na stałe związany z budynkiem obory.

Wysokość szkody w budynku obory uszkodzonego na skutek pożaru z dnia 21 czerwca 2017 r. z uwzględnieniem faktycznego zużycia budynku od dnia rozpoczęcia ochrony ubezpieczeniowej do dnia powstania szkody w oparciu o sporządzony kosztorys robót remontowych ogólnobudowlanych i instalacyjnych niezbędnych dla odtworzenia stanu technicznego budynku obory sprzed pożaru i w oparciu o obowiązujące w budownictwie zasady kalkulacji oraz cen z dat powstania szkody dla robót odtworzeniowych spalonych elementów obory (w szczególności przy zastosowaniu wkrętów systemowych o nazwie QuickFix oraz przy uwzględnieniu kosztu przestawienia rusztowań) wynosiła 81.311,31 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego – k.146-260; opinia uzupełniająca – k.300-323, opinia uzupełniająca – k. 361-368 akt)

Powyższy stan faktyczny był, co do zasadniczych okoliczności faktycznych sprawy niesporny i wynikał z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania (w tym na płycie CD). Ta dokumentacja nie budziła również wątpliwości Sądu odnośnie do jej wartości dowodowej. Pozwany nie kwestionował ani okoliczności zawarcia umów ubezpieczenia, ani ich treści, podobnie jak faktu wystąpienia szkody na skutek zdarzenia w postaci pożaru w dniu 21 czerwca 2017 roku. W odniesieniu do okoliczności podnoszonych przez stronę pozwaną, jako okoliczności zwalniających ją, w jej ocenie z obowiązku wypłaty świadczenia z tytułu umów ubezpieczenia jak również, co do wartości ubezpieczonego mienia uszkodzonego lub zniszczonego na skutek pożaru mienia sąd poczynił ustalenia na podstawie opinii biegłego z zakresu budownictwa dr inż. A. K.. Biegły posiadał zarówno bardzo dużą wiedzę fachową jak również wieloletnie doświadczenie zawodowe zaś wydana opinia była szczegółowa, logiczna, poprzedzona wnikliwą i szczegółową analizą okoliczności faktycznych szkody i przedstawionych przez strony dokumentów. Sąd uznał sporządzoną opinie pierwotną w uzupełnionym zakresie za przekonującą, logiczną, merytorycznie poprawną, popartą odwołaniami do konkretnych okoliczności faktycznych sprawy i zgromadzonych w sprawie dokumentów. Biegły udzielał wyczerpujących i szczegółowych odpowiedzi na pytania pełnomocników, w ramach uzupełnienia opinii. Opinia biegłego oraz dwie uzupełniające nie zostały skutecznie zakwestionowana w toku postępowania i nie wymagała dalszych uzupełnień. Jednocześnie biegły nie miał kompetencji do wyceny spalonego wyposażenia budynku gospodarczego w postaci zbiornika czy systemu podawania paszy dla krów (instalacji paszociągu), dlatego Sąd postanowił o przeprowadzeniu dowodu z opinii innego biegłego tj. z zakresu rolnictwa – maszyn i urządzeń rolniczych.

Ostatecznie Sąd pominął wnioski stron o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rolnictwa-maszyn i urządzeń rolniczych, albowiem pełnomocnik powoda nie uściła zaliczki zgodnie z postanowieniem z dnia 8 listopada 2021 r. w określonym terminie (k.339). Wobec tego, na podstawie art. 130⁴ § 5 k.p.c. pominięto wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało częściowo zasadne.

Niesporny między stronami był fakt odpowiedzialności pozwanego za szkodę jaka powstała w mieniu powoda, w wyniku zaistniałego wypadku ubezpieczeniowego – pożaru, w związku z zawartą umową ubezpieczenia obowiązkowego budynków gospodarczych oraz jego wyposażenia (instalacji podawania paszy i zbiornika), z której ochrona ubezpieczeniowa rozpoczęła się w dniu 1 stycznia 2017 r.. Budynki wchodzące w skład gospodarstwa rolnego

w miejscowości W. przy ul. (...) od ognia i innych zdarzeń losowych zostały ubezpieczone na kwotę 319.900 złotych, natomiast jego wyposażenie w postaci instalacji podawania paszy i zbiornik na paszę dodatkowo na kwotę 20.000 złotych. Jest również okolicznością niekwestionowaną, iż w okresie trwania polisy o umowę ubezpieczenia, doszło w budynku gospodarczym do pożaru, w wyniku którego uległy zniszczeniu wraz z wyposażeniem w rozmiarze opisanym protokołem i kosztorysem wykonanym na zlecenie ubezpieczyciela na etapie postępowania likwidacyjnego jak i w opinii biegłego.

W wypadku ubezpieczenia majątkowego świadczenia ubezpieczyciela polega na zapłacie odpowiedniego odszkodowania za szkodę powstałą w skutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 pkt 1 k.c.). Zgodnie z przepisem art. 824 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej suma ubezpieczenia ustalona w umowie stanowi górną granicę odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń. Treść OWU nie może być sprzeczna z ww. normami (art. 807 par. 1 k.c.).

Zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz. U. z 2022 r. poz. 621 z późn. zm., dalej "ustawa") do ustalenia odszkodowania należnego poszkodowanemu rolnikowi za uszkodzenie budynków rolniczych stosuje się przepisy art. 68 i 69 rzeczonej ustawy. Jak wynika natomiast z art. 70 ustawy, budynki rolnicze ubezpiecza się według wartości nowej, bądź rzeczywistej w zależności od stopnia ich zużycia technicznego na dzień zawarcia umowy ubezpieczenia. Co istotne, przez wartość rzeczywistą należy rozumieć wartość w stanie nowym w dniu zawarcia umowy, pomniejszoną o stopień zużycia budynku rolniczego. Jeśli zaś chodzi o sumę odpowiadającą wartości nowej, ma ona zastosowanie w przypadku budynków nowych oraz takich, których stopień zużycia w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia nie przekracza 10%. Mając na uwadze powyższe warunki wskazać należało, że w przypadku ubezpieczenia budynku o stopniu zużycia większym niż powyżej wskazany, przy ustaleniu sumy ubezpieczenia, będącej górną granicą odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, uwzględnia się już ich stopień zużycia od dnia wybudowania do dnia zawarcia umowy. Okoliczność ta znajduje z resztą swoje odzwierciedlenie w przedłożonej przez powoda polisie nr (...), w której wskazano wysokość stopnia zużycia technicznego każdego z budynków na dzień zawarcia przedmiotowej umowy, a następnie podano przy każdym z nich sumę ubezpieczenia będącej w dużej mierze różnicą między wartością nową, a zużyciem technicznym. Nie budziło zatem wątpliwości i nie było również spornym, że fakt zużycia budynków w czasie ich eksploatacji został przez stronę pozwaną uwzględniony już w umowie ubezpieczenia. Ze wskazanego wyżej art. 68 omawianej ustawy wynikają natomiast dwa sposoby ustalania odszkodowania w razie uszkodzenia budynków rolniczych. Pierwszy z nich ma zastosowanie w przypadku gdy rolnik nie podejmuje się odbudowy lub naprawy budynku (art. 68 ust. 1 pkt 1), a drugi wtedy, gdy powyżej wskazane czynności wykonuje (art. 68 ust. 1 pkt 2). Zważyć w tym miejscu należało, że zgodnie z normą art. 68 ust. 3 ustawy, zakład ubezpieczeń może zweryfikować zasadność wielkości i wartości robót ujętych w przedstawionym przez ubezpieczającego kosztorysie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2. Kosztorys ten powinien zostać przedłożony przez ubezpieczającego najpóźniej w terminie 12 miesięcy od dnia powstania szkody.

W tym miejscu należało dla porządku wskazać, iż w ocenie Sądu nieprzedłożenie przez poszkodowanego kosztorysu w terminie 12 miesięcy od daty powstania szkody (zgodnie z art. 68 ust. 3 ustawy) nie prowadzi do utraty możliwości uzyskania odszkodowania od ubezpieczyciela w okresie późniejszym. Tego rodzaju sankcja nie wynika bowiem z treści omawianego przepisu (por. wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 5 lipca 2018 r., sygn. akt II Ca 75/18). Ustalenie powyższego terminu ma jedynie usprawnić likwidację szkody, w żadnym jednak wypadku nie powoduje utraty po stronie poszkodowanego roszczenia o naprawienie szkody w sytuacji, kiedy takiego kosztorysu nie przedstawi. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należało podkreślić, iż w toku postępowania likwidacyjnego poszkodowany przedłożył pozwanemu kosztorys sporządzony na jego zlecenie, opracowany przez rzeczoznawcę majątkowego - Kancelarię (...) Sp. z o.o., co było jednocześnie podstawą do wezwania do zapłaty (reklamacji) z dnia 10 kwietnia 2020 r. (k. 36-73). Sąd miał również na uwadze, że pozwany dokonał dopłaty odszkodowania zgodnie z pismem z dnia 29 kwietnia 2020 r., a czego powód nie zakwestionował, zatem łącznie powód otrzymał kwotę 45.791,78 zł naprawy budynku - obory oraz kwotę 4.113,49 zł tytułem kosztu naprawy jego wyposażenia – paszociągu i zbiornika.

W dalszej kolejności, odnosząc się do głównego, spornego w sprawie zagadnienia, a więc kwestii możliwości obniżania wysokości odszkodowania o zużycie techniczne budynków, należało podnieść, iż z literalnego brzmienia normy art. 68 ust. 1 pkt 2 wynika, iż wysokość szkody ustala się, z uwzględnieniem art. 69 przedmiotowej ustawy, na podstawie kosztorysu wystawionego przez podmiot dokonujący odbudowy lub remontu budynku, odzwierciedlającego koszty związane z odbudową lub remontem, określone zgodnie z obowiązującymi w budownictwie zasadami kalkulacji i ustalania cen robót budowlanych - przy uwzględnieniu dotychczasowych wymiarów, konstrukcji, materiałów i wyposażenia, jeżeli suma ubezpieczenia została ustalona według wartości rzeczywistej, uwzględnia się również faktyczne zużycie budynku od dnia rozpoczęcia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń do dnia powstania szkody. Zgodnie więc z powołanym przepisem, możliwość pomniejszenia odszkodowania o stopień faktycznego zużycia budynków istnieje tylko za okres od dnia powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń do dnia powstania szkody. Hipotetyczne koszty odbudowy są zatem limitowane tylko przez uzgodnioną sumę ubezpieczenia i zużycie od dnia rozpoczęcia umowy ubezpieczeniowej, a nie każdorazowo pomniejszane o współczynnik odpowiadający faktycznemu zużyciu budynku. Powyższa teza znajduje jednoznaczne potwierdzenie w judykaturze (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 czerwca 2020 roku, sygn. akt I Aga 83/2019).

Zdaniem Sądu przepisy art. 68-69 ustawy mają charakter przepisów szczególnych w stosunku do metod ustalania odszkodowania wynikających z art. 361 § 2 k.c. (tak Komentarz do ustawy pod red. M. Serwach, LEX 2010, teza 1 do art. 68 ustawy; SA w Rzeszowie w wyroku z dnia 13 lutego 2014 r. w sprawie I ACa 567/13, LEX nr 1477298; podobne stanowisko wynika z uzasadnienia uchwały SN z dnia 18 listopada 2015 r. w sprawie III CZP 71/15, LEX nr 185514).

W świetle powyższego celem ustalenia wysokości poniesionej przez powoda szkody niezbędnym było zasięgnięcie wiadomości specjalnych. Zgodnie z procedurą cywilną (art. 278 k.p.c.), takimi wiadomościami dysponuje tylko biegły sądowy. W judykaturze utrwalone jest bowiem przekonanie, że sporządzane na zlecenie stron ekspertyzy i kosztorysy mają dla procesu znaczenie wyłącznie pomocnicze i nie mogą zastąpić formalnie dopuszczonego dowodu z opinii biegłego sądowego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2011 r., V CSK 382/10, LEX nr 864025).

Z ustaleń poczynionych przez powołanego w niniejszej sprawie biegłego sądowego z zakresu budownictwa wynikało, że łączny koszt naprawy budynku obory powoda uszkodzonego w wyniku pożaru w dniu 21 czerwca 2017 r., z uwzględnieniem zużycia technicznego od dnia rozpoczęcia odpowiedzialności pozwanego do dnia powstania szkody wynosi łącznie 81.311,31 zł brutto.

Opinia została sporządzona w sposób fachowy i rzetelny, w oparciu o wiedzę i doświadczenie zawodowe biegłego. Zawiera przekonujące uzasadnienie i załączniki określające zakres szkody, zakres prac i stopień zużycia budynku - obory. W ocenie Sądu uzasadnionym było przyjęcie jako właściwego dla określenia wysokości szkody wariantu podanego przez biegłego, bez uwzględnienia polisowego zużycia technicznego, a wyłącznie tego, które miało miejsce od dnia rozpoczęcia ochrony ubezpieczeniowej do dnia szkody, ponadto przy uwzględnieniu uzupełnienia co do zalecanego systemu montażu producenta płyt EuroFala tj. tzw. wkrętów QuickFix (k.314 uzupełnionej opinii biegłego co do kwoty 80.232,20 zł) oraz po wprowadzeniu uzupełnienia w zakresie przedstawienia rusztowań (k.320 uzupełnionej opinii biegłego co do kwoty 1079,11 zł brutto).

Podkreślić należy, że opinia biegłego w niniejszej sprawie sporządzona została w sposób jasny, fachowy, rzetelny i wyczerpujący. Biegły w wyczerpujący sposób odniósł się również do zastrzeżeń zgłaszanych przez strony do treści sporządzonej przez siebie opinii. W szczególności na aprobatę zasługują wnioski biegłego w zakresie zastosowania zalecanego przez producenta płyt EuroFala systemu montażu (przy użyciu wkrętów QuickFix). Sąd podzielił również tezy biegłego co do ilości i powierzchni uszkodzonych w wyniku pożaru świetlików – wskazać należy, że z dokumentacji fotograficznej jednoznacznie wynika, że świetliki miały kształt prostokąta, a stosunek długości ich krawędzi był zbliżony do stosunku 2:1, podczas gdy stanowisko pozwanej miało charakter czysto polemiczny i opierało się na stwierdzeniu, jakoby kształt świetlików pozostawał zbliżony do kwadratów. Nie budziły wątpliwości Sądu również wyliczenia biegłego w zakresie wysokości szkody w zakresie paszociągu.

Sąd w całości zaaprobował wnioski biegłego co do wysokości szkody w zakresie nadbetonu. Biegły jednoznacznie wskazał, że oddziaływanie pożaru na beton prowadzi od utraty jego wytrzymałości i skutkuje koniecznością jego wymiany, a stanowisko pozwanej w tym zakresie ma charakter wyłącznie polemiczny. Podobnie za polemiczne ustać należy za argumenty dotyczące paszociągu jako części składowej budynku obory, gdyż był on z tym budynkiem w sposób trwały związany. Sąd podzielił również wnioski biegłego w zakresie poszycia materiałowego rolet, które również stanowiło nieuzasadnioną polemikę z wyczerpującymi ustaleniami biegłego, sprowadzającą się do gołosłownego twierdzenia, że to wycena pozwanej jest w tym zakresie prawidłowa.

Tym samym powód, za pośrednictwem opinii biegłego, wykazał zasadność roszczeń w tym zakresie, w związku z czym w ocenie Sądu brak było podstaw do ich zakwestionowania. W świetle powyższego, z uwagi na kosztorysowy charakter przedmiotowego odszkodowania, należne z tytułu powstałej szkody na budynku obory świadczenie opiewa na wskazaną przez biegłego kwotę 81.311,31 zł brutto. Mając zatem na względzie uiszczoną dotychczas przez pozwanego należność wynoszącą 45.791,78 zł, Sąd doszedł do przekonania, że powodowi przysługiwało uprawnienie do żądania dopłaty w wysokości 35.519,53 zł brutto. W niniejszej sprawie poszkodowany powód nie posiadał statusu podatnika VAT zatem zasadnym było przyjęcie kwoty brutto.

Sąd miał na uwadze, że powód nie udowodnił części swojego roszczenia w zakresie dochodzonego odszkodowania co do naprawy wyposażenia budynku gospodarczego a tym samym zgodnie z art. 6 k.c. dalej idące niż to dotychczas uznane przez pozwanego roszczenie powoda z tego tytułu należało potraktować jako nie udowodnione co do wysokości. W tym zakresie jedynym miarodajnym dowodem mógłby być dowód z opinii biegłego z zakresu rolnictwa i urzędzeń rolniczych, o którego dopuszczenie powód wnosił i który to dowód został pierwotnie dopuszczony przez Sąd, lecz następnie, na skutek nieuiszczenia przez powoda zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, dowód ten został ostatecznie pominięty.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd na mocy powołanych powyżej przepisów uwzględnił powództwo w części, a więc w kwocie 35.519,53 zł wraz z odsetkami na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Ten ostatni przepis przewiduje, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Poszkodowany zgłosił szkodę w dniu 22 czerwca 2017 r., jednakże pozwany decyzją z dnia 11 lipca 2017 r. (k.16) przyznał częściowe odszkodowanie z tego względu, uwzględniając wskazane wyżej przepisy, Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia następnego tj. 12 lipca 2017 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie, z uwagi na niewykazanie zasadności zgłoszonego roszczenia co do wysokości, Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 100 k.p.c. stosunkowego rozliczenia kosztów procesu przy uwzględnieniu okoliczności, iż powód wygrał proces w 65 % wartości przedmiotu sporu, przegrał natomiast jedynie w odniesieniu do 35 % tej wartości w związku z powyższym dokonano stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Łączna suma kosztów procesu powoda to 11.591 zł (2750 zł opłata od pozwu, 5.400 zł wynagrodzenie pełnomocnika, 17 zł opłata od pełnomocnictwa, 3424 zł zaliczki na opinię biegłego). Koszty procesu pozwanego to kwota 6.377 zł (5.400 zł wynagrodzenie pełnomocnika, 17 zł opłata od pełnomocnictwa, 960 zł poniesiony koszt opinii biegłego). Po dokonaniu stosunkowego rozdzielenia kosztów należało zasądzić na rzecz powoda od pozwanego kwotę 5.302 zł tytułem kosztów procesu.

SSR Łukasz Roszkowski